கடவுள்துணை.

கலா தரங்கிணி.

புத்தகம் க.] ௧௮௮௫ டிசம்பர்மீ [சஞ்சிகை கக.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஆனந்த மயமாகி யருவாகி யகிலமா யான்றபொற் சோதி யாகித்
தானந்த வில்லாத் தனிப்பெருந் தகவொடவ தாரம் பயின்ற தாகி
ஈனந் தவிர்த்தெம்மை யாள்வானெ னருளினொ லெளியவர்ச் சையுமாகி யுள்
வானந் தழைத்தோங்க வொளிருமொரு பொருவிலா வத்துவை வணங்கல்
[செய்வாம்.

விரதாதிகள்.

ஸ்கந்தஷஷ்டி.

முன்னொரு காலத்தில் சிவசுப்பிரமணியர் கயிலாயத்துக்குப்போய் அதன் சாரலில் தம்முடைய வாகனமும் கொடியுமாகிய மயிலையும் சேவலையும் விடுத்து உள்ளேசென்று, பரமசிவனையும் பார்வதீதேவியையும் வணங்கித் துதித்துநிற்க, அதுகண்ட பரமசிவன் சந்தோஷப்பெருக்கால் திருநடஞ் செய்தருளினர். அப்போது மகாவிஷ்ணுவும் பிரமதேவனும்வந்து தங்கள் வாகனங்களாகிய கருடனையும் அன்னத்தையும் அம்மலையின் ஒருபக்கத்தில் விட்டு உள்ளே போயினர். அச்சமயத்தில் அங்கே சாபத்தால் பூதகணத் தலைவர்களாயிருந்த சூரன், பதுமன், சிங்கன், தாருகன், ஆகியநால்வரும் மயிலுக்கும் சேவலுக்கும் அருகிற்சென்று அவற்றைநோக்கி முருகக்கடவுளுக்கு வாகனமும் வெற்றிக்கொடியுமாகிய வுங்களுடைய பராக்கிரமத்தை யெடுத்துச் சொல்ல வல்லவர் யார், அப்படியிருந்தும் கருடனும் அன்னமும் தங்களுக்கு விஞ்சியவல்லவர்கள் இல்லையென்று உங்களை யவமதித்து உங்களுடன் போர் செய்யச்சித்தமாவிருத்தலால் நாங்கள் உங்களுக்குச் சகாயமா வருகிறோமென்று கலகஞ்செய்தார்கள். அதைக்கேட்ட மயிலும் சேவலும் அவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு கோபத்துடன் சீறிக் கருடனையும் அன்னத்தையும் விஷ்ணுலோகம் பிரமலோகம்வரையில் அடித்துத் துரத்தித் திரும்பிக் கைலைமலைச்

சாரலில்வந்துசேர்ந்தன. தேவர்களிதைச் சகிக்கமாட்டாது கயிலாய்த்துக்கோடிவந்து திருநடன தரிசனஞ்செய்து வெளியேவந்த சுப்பிரமணியரோடு முறையிட்டார்கள்; அவரதற்கிரங்கி அந்தப்பூதகணத்தோர் நால்வரையு மழைப்பித்து நீங்கள் இக்குற்றத்திற்காக உலகத்தில் அசுரகுலத்திற்பிறந்து அங்கும் தேவர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்வீர்கள், அக்காரணத்தால் நம்முடைய வேலாயுதத்தாலிறந்து கதியடையக் கடைவீர்களென்று சாபித்தருளினர். அப்போது சூரனும் பதுனும் அவரை அடிவணங்கித் துதித்து நாங்கள் பிறக்குங் குலத்தில் செய்யுந்தவத்தால் தங்கள் வேலாயுதத்தினாலிறக்கும்போது நாங்கள் மயிலாகித் திருவடியைத் தாங்கவும் சேவலாகிக் கொடியாயிருக்கவும் கிருபைசெய்தருளவேண்டுமென்று வேண்டி வரம்பெற்றுக்கொண்டு இருவரும் ஒருருவமாய் மாயையின்வயிற்றில் சூரபன்மனென்னொருவனும், சிங்கமுகனென்னொருவனும், தாருகனென்னொருவனும் இவ்வுலகில் அசுரர்களாய்ப் பிறந்தார்கள். அவர்கள் பின்பு வீரயாகம் முதலிய தவங்களைச்செய்து ஈசுவரனிடத்தில் பிரபலவரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அதிக கர்வத்தினால் தேவர்களுக்குமிக்கதுன்பத்தைச்செய்துகொண்டு ஆயிரத்தெட்டண்டங்களையும் ஆண்டிருந்தார்கள். அவ்வருத் தங்களைச் சகிக்கமுடியாதவர்களாய்த் தேவர்கள் பரமசிவனிடத்து விண்ணப்பம்பண்ண அவர் அவர்கள் துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டுக் குமாரசுவாமியை யுற்பத்திசெய்யவெண்ணி ஆறுமுகங்களோடு கூடினவராய் பார்வதிதேவியாருடைய திருமுகத்தை நோக்கும்போது அப்பரமசிவன் தேகத்தினிடமாய்நின்று அனந்தகோடி சூரியப்பிரகாசம்பொருந்திய மஹாவீரியம் உண்டாய் நெற்றிக்கண்வழியாக ஐப்பசிமாசம் பூர்வபக்ஷத்தப்பிரதமைதிதியில் தோன்றி, துவிதியைதிதியில் பரமேசுவரி கர்ப்பஸ்தமாகவிருந்து, திரிதியைதிதியில் அக்கினிபகவானிடத்தில்கொடுக்க அவன் வகித்து, சதுர்த்தி திதியில் கங்கையில் விட கங்கை சகியாமல் சரவணத்திற்சேர்க்க ஆறுகுழந்தைகளாகத் திருவவதாரமாய்ப், பஞ்சமிதிதியில் கிருத்திகாதேவிகளால் பால்கொடுக்கப்பட்டு, ஷஷ்டிதிதியில் பார்வதிதேவியார் பரமேசுவரருடன் எழுந்தருளிவந்து குழந்தைகளையெடுக்க ஒரே திருவுருவமாய் ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டுகரமுமான திவ்வியஸ்வரூபத்தைத் தரித்துத் தேவர்களை யனுக்கிரகித்ததனால் இந்த ஆறுதினங்களும் குமாரசுவாமியினுடைய உற்பவ தினங்களாகவே குமாரதந்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

உபாசிக்கவேண்டிய இந்த ஆறுதினங்களிலும் அனேக மஹரிஷிகளும் முசுகுந்தன் முதலிய சக்கிரவர்த்திகளும் இந்த விரதத்தையனுஷ்டித்து அடைந்தபலனையும் அதன்மகிமைகளையும் காந்தபுராணம் தேவகாண்டத்தில் விவரமாய்க் காணலாம்.

இந்தவிரதத்தை யனுஷ்டிப்பவர்க்கு சகலபாபங்களும் வியாதிகளும் ஒழியும், அஷ்டைசுவரியமும் சகலசம்பத்தும் உண்டாகும், எண்ணியகோரிக்கைகளெல்லாம் சித்தமாய் நிறைவேறும். இந்தக்காரணத்தால் வருடந்தோறும் ஐப்பசிமாத பூர்வபக்ஷ பிரதமைதொடங்கி ஷஷ்டிவரையில் கந்தஷஷ்டிவிரதத்தை யனுஷ்டிப்பவர்கள் அந்த ஆறுதினமும் இரண்டுகாலங்களி

லும் நித்தியானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, கும்பத்திலும் பிம்பத்திலும் யந்திரத்திலுமாவது கூடாமற்போனால் இவற்றிலொன்றிலாவது சுவாமியை யாவாஹித்துப் பூஜித்து ஜபமஸந்தர்ப்பணை முதலியவற்றை விதிப்படி நடத்தவேண்டும். இந்த விரதத்திற்கு உபவாசமாயிருக்கவேண்டும்; அல்லது ஹவிசு முதலியவைகளைச் சொற்பமாய்ப் புசிக்கவேண்டும். சுப்பிரமணியக் கடவுளைப்பூசித்துச் செய்யவேண்டிய ஸகலவிதங்களும் குமாரதந்திரத்தில் விவரமாய்ச் சொல்லும்.

புராணநாமவிவரணம்.

வாலி, சுக்கிரீவன்.—ஒருகாலத்தில் பிரமதேவன் யோகாப்பியாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தபோது அவர்கண்ணிலிருந்து ஒரு நீர்த்துளிதுளித்து அஃதோர் வானரவடிவமாயிற்று. அந்தவானரத்துக்கு ருக்ஷரஜசு என்று பிரமதேவன் பெயரிட்டனர். பின்பு அந்தவானரமானது ஸகலதேசங்களிலும் வனங்களிலும் தன்னிச்சையாய்த் திரிந்துகொண்டு மேருமலையையடைந்து அங்கோர் தடாகத்தில் தன்பிரதிபிம்பங்காணப்பட அது தன்னையெதிர்க்கவந்த வேறொரு வானரமென்றுநினைத்து அதனோடு போர்செய்யும்படி அத்தடாகத்திற் குதித்தது. அதில் முன்பொருகாலவிசேஷத்தில் பார்வதீதேவி நீராடிக்கொண்டிருக்கையில் சிலகாமரூபிகளான அரக்கர்கள் பெண்வேடம் பூண்டுவந்து ஸ்நாநம்செய்யவந்தவர்போல அத்தடாகத்திலிறங்கி விளையாட, அதைப்பார்வதீதேவியறிந்து இத்தடாகத்தில் இனி எவர்மூழ்கினாலும் பெண்களாகக்கடவர்; இவர்கட்கும் ஆண்மையின்றி யொழியக்கடவது என்று சபித்திருந்தாளாதலால், அங்ஙனங்குதித்த ஆண்குரங்கானது உடனே அழகியதோர் பெண்குரங்காயிற்று. அப்போது இந்திரசூரியர்களிருவரும் அவ்வழியாய்ச் செல்கின்றவர் அதன் ரூபலாவண்ணியாதிசயங்களைக்கண்டு இந்திரியத்திற்கு வசப்பட்டனர்.

அப்பொழுது இந்திரனுடைய ரேதஸ்ஸு அப்பெண்குரங்கின் வாலபிரதேசத்திலும் சூரியன் ரேதஸ்ஸு க்ரீவாப்பிரதேசத்திலும் விழுந்தது. அப்போது வாலபிரதேசத்தில்விழுந்த ரேதஸ்ஸினால் வாலியும் [வாலம்=வால்], க்ரீவாபிரதேசத்தில்விழுந்த ரேதஸ்ஸினால் ஸுக்ரீவனும் [க்ரீவம்=கழுத்து] பிறந்தனர். இவ்விருவரும் மிக்கபலசாலிகள். இவர்களில் வாலிக்கு இந்திரன் தன்கழுத்திலிருந்த ஹேமமாலிகையைக்கொடுத்து எந்தவீரன் உன்னையெதிர்த்தாலும் எதிர்த்தவனுடையபலத்தில் பாதி உனக்குவரும்; அதனால் நீ எல்லார்க்கும் அஜேயனாய் விளங்கக்கடவாய் என்று வரமளித்துச் சென்றனன். ஒருகாலவிசேஷத்தில் வாலி மயனுடையபிள்ளைகளும் மந்தோதரியின் சகோதரருமாகிய மாயாவி, துந்துபி யென்னும் இருவர்களில் துந்துபி யென்பவனோடு போர்புரிந்து அவனைக்கொன்று அவன்களேபரத்தை வாரியெறிந்தான். அப்போது அதிலிருந்து ரக்தபிந்துக்கள் மதங்கமஹரிஷி

தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ரிசியமூகபர்வதத்தில் விழுந்தது. அதற்கு அவர் கோபித்து அம்மலைமீது வாலிவந்தால் அவன்தலை ஆயிரஞ்சுக்கலாம்படி சபித்தனர். பின்பு தம்பியைக்கொன்றவாலிமீது கோபங்கொண்டு அவனோடு போர்புரிய மாயாவி சென்றான்; செல்ல, வாலி அவனைத்துரத்திக்கொண்டு இருவரும் ஓர் மலைமுழையிற்சென்று சிலநாள்வரையில் வெளிப்படாதிருக்க, சுக்கிரீவன் தன் தமையனாகிய வாலி மாயாவியினாற் கொல்லப்பட்டானென்று நினைத்து அம்முழையின் வாயிலை அடைத்துவிட்டுவந்து அவனுடைய ராச்சியத்தைத் தான் ஆண்டுவந்தான். பின்பு வாலி வெளியில்வந்து சுக்கிரீவன் தன்னை வேண்டுமென்று மலைமுழையில் அடைத்துவிட்டு வந்தானென்று அவன்மீதுவைரங்கொண்டு அவனைக்கொல்லத்துணிய, சுக்கிரீவன் அஞ்சியோடி அனுமார் முதலிய சில மந்திரிகளுடன் *சாபத்தால் வாலிவரக்கூடாத இடமாகிய ரிசியமூகபர்வதத்தில் வெகுகாலமிருந்து, சீதையைத்தேடிக்கொண்டு ஸ்ரீராமன் அவ்விடம்வந்தபோது அவரால் வாலியைக் கொல்வித்தான். வாலிமகன் - அங்கதன்; மனைவி - தாரை. சுக்கிரீவன்மனைவி - ருமை.

அநுமான் (ஹநுமான்)—இவர் அதிபலசாலியும் அஸஹாயசூரருமான ஒரு வானரவீரர்; சுக்கிரீவனது மந்திரி; ஸ்ரீராமதூதன். வருணன்மகளாய், புஞ்ஜிகஸ்தலையென்னும் பெயருடையளான ஓர் அப்ஸரஸானவள் ஒருசாபவசத்தால் காமரூபிணியான வானரமாய்ப்பிறந்து அஞ்சனை யென்னும்பெயரோடு கேஸரியென்னும் வானரனுக்குப் பாரியையாயிருப்பவள் ஒருநாள் மானுடமாதருருவமெடுத்து உலாவிநிற்கையில், வாயுபகவான் அவளைக்கண்டு காமுற, அவர் பிரசாதத்தால் பொன்னொத்தமேனியோடு அவ்வஞ்சனையின் வயிற்றிற் பிறந்தவர். இவர் பிறந்தபோது உதித்துக்கொண்டிருந்த சூரியனை ஓர் கனியெனக்கருதி அவனைப்பற்ற ஆகாசமார்க்கத்திற் கிளம்புகையில் இந்திரன் தன்வச்சிராயுதத்தினால் இவரதுஇடது ஹநுவிலடித்தனன். அங்ஙனம் இவர் இந்திரனாலடிக்கப்பட்டு மூர்ச்சித்துப்போக வாயுபகவான் பார்த்துக்கோபித்துத் தம்முடைய வியாப்தியை உபஸம்ஹரித்தார். அப்போது எவரும் வயிறுவீங்கிச் சுவாசம் விடமாட்டாமற் றவித்ததனால் வேள்விமுதலிய வைதிகமொன்றும் நடவாமற் றேவதைகட்கு மகிமை குறையலாயிற்று. அதனால் வானவர்யாவரும் நான்முகக் கடவுளைக்கிட்டிச் சகத்திற் குற்றதை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அந்தச்சதுர்முகபகவான் அமரரோடுங்கூடி அநுமான்விழுந்த இடம்வந்து தந்தைமடியில் மந்தசுவாசத்தோடு கிடந்த அக்குரக்குக்குழவியைத் தமது கரத்தாற்றடவினார். அவர் ஹஸ்தபங்கயத்தாற் பரிசித்தமாத்திரத்தில் அவ்வநுமான் வேதனைதீர்ந்து கண்விழித்து முன்போலுல்லாசமாயிருந்தார். அப்போது சமீரணனு மெழுந்து பிரமதேவனுக்கு வந்தனைவழிபாடுகள் செய்துநிற்க, அந்தப்பிரமதேவர் பொன்னுலகத்தோரனைவரையுநோக்கி, ஓதேவர்களே! வாயுவி னுகப்பிற்காகவும் இனி யாகவேண்டிய பெரியகாரியங்களுக்காகவும் இவ்வானரசிசுவுக்கு வரங்கொடுங்கள் என்றனர். அதைக்கேட்டுப் பாகசாசனன் "என்வச்சிரத்தா

லடிபட்டு ஹநு [=கவுள்] முறிந்தபடியால் இவனுக்கு ஹநுமான் என்று பெயர்வழங்கக்கடவது; இந்த வச்சிரத்தால் மரணமில்லாதிருக்கக்கடவது" என்று வரங்கொடுத்து ஒருபொற்றாமரை மாலையுமளித்தனன்.—சூரியபகவான் "என் தேசில் இவனுக்கு நூற்றிலொருகலைதந்தேன்; அன்றியும், இவன் சாஸ்திரங்களைக் கற்கும்பருவமுற்றபோது இவனோடொத்தவன் யாருமில்லையென்னுமாறு சகலசாஸ்திர ஜ்ஞானமுங்கற்பிப்பேன்" என்று அருளினன்.—வருணதேவன் "என்பாசத்தினாலுந் தண்ணீரினாலும் இவனுக்கிறுதிவாராதிருக்கக்கடவது" என்றனன்.—யமதருமராசன் "எனது காலதண்டத்தாற் சாவின்மையும் நோயின்மையும் சண்டையி லிளைப்பின்மையும் இவற்குத்தந்தேன்" என்றான்.—குபேரன் "என்கதாயுதத்தால் இவன் முடியாதிருக்கக்கடவன்" என்றான்.—சாம்பமூர்த்தியும் "என்னாலும் என்னாயுதங்களாலும் இப்பாலனுக்கோரூறுமில்லையாகுக" என்று அநுக்கிரகித்தனர்.—பிரமதேவனும் "இவன் எந்த அஸ்திரத்தினாலும் மரணமுறாதவனாய்த் தீர்க்காயுசு உள்ளவனும் பேரியல்பான மனமுள்ளவனுமாகக்கடவன்" எனவரமளித்தனர்.—விசுவகர்மா "யுத்தத்திற்காக யான் கற்பித்த படைக்கலங்களுள் ஒன்றாலும் இவன் ஊறுபடாதிருக்கக்கடவன்" எனக்கூறினன். இவ்வாறே பிறதேவதைகளுந் தந்தமக்கியைந்த வரப்பிரதானம் பண்ணினார்கள். பின்பு பிரமதேவன் வாயுபகவானைப்பார்த்து, "உன்மகன் மகாபலபராக்கிரம சாலியாயும் வித்துவானாயுங் காமரூபியாயுமாகி ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குப் பிரியமாயும் இராவண நாசத்திற்கேதுவாயுமுள்ள மகாகாரியங்களைச்செய்து விசேஷ கீர்த்திவானாவான்" என்றுசொல்லித் தேவர் குழாத்தோடு தம்முலகிற் கெழுந்தருளினார். வாயுதேவனும் களிப்போடு குழந்தையை யெடுத்துப்போய் அஞ்சனைகையிற் கொடுத்து நடந்தசரித்திரத்தையுஞ் சொல்லிப் பிரஜைகளுக்குப் பீடையில்லாமற் செய்துவிட்டான். இப்படி மகாவரங்களைப்பெற்றதனால் ஹநுமான் சற்றுச்செருக்குற்று மஹரிஷிகளுடைய ஆச்சிரமங்களிற் புகுந்து யாகபாத்திரங்களை யுடைத்தன் முதலிய பலதுன்பமிழைத்துவர, அம்மஹரிஷிகள் "இவனுக்குத் தன்பலம் தெரியாமற்போய் நெடும்போது புகழ்ந்து மூட்டினாற் றோன்றக்கடவது" எனச்சாபமிட்டனர். பின்பு ஹநுமான் யாதொரு துன்பமுஞ் செய்யாமல் அவ்வாச்சிரமங்களிலேயே சஞ்சரித்துக்கொண்டு தவசிகளனுக்கிரகத்திற்குப் பாத்திரராயிருந்தார். பின்னர் இவ்வநுமான் சூரியனிடஞ்சென்று எனக்குக் கல்விகற்பிக்க வேண்டுமென்ன, சூரியன் "நான் எப்பொழுதும் திரிந்துகொண்டிருப்பேனே, என்னிடத்து எப்படிப்படிப்பாய்," என்று வினவினார். அதற்கு அநுமான் "நான் உம்முடைய ரதத்தோடுகூட ஓடிவாராமல் சரீரத்தை வளர்த்துக்கொண்டு உதயபர்வதத்தின்மீது ஒருகாலும் அஸ்தமயபர்வதத்தின்மீது மற்றொருகாலுமாய் நின்று உம்முடைய வெப்பத்திற் காற்றியிருந்து படிப்பேன்" என்றுசொல்லி எல்லாவியாகரணங்களையும் அவற்றின் விருத்தி பாஷியம் முதலாயவுரைகளையும் ஓதியதுமன்றி, மற்றுமுள்ள பலகலைகளையும் ஓதியுணர்ந்து புவிக்கொரு பிரகஸ்பதி யென்னலாயினார்.

இப்படி யிருக்கையில் ருக்ஷரஜசு என்னும் வானர்ராஜன் இறந்தவுடனே தேவேந்திராம்சமான வாலியென்கிற அவன்குமாரனுக்குக் கிஷ்கிந்தையில் பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. சூரியாம்சமான அவன்தம்பி சுக்கிரீவன் இளவரசாயிருந்தான். அந்தச்சுக்கிரீவனோடு இவ்வநுமானுக்கு மாறுதலில்லாத் தோழமையுண்டாயிருந்தது. பின்பு வாலிசுக்கிரீவர்களுக்குப் பகைநேர்ந்தபோது தம்தோழனை அவனண்ணன் அலைத்து வருத்தியந்த நேரே கண்டிருந்தும், சாபத்தினாற் றமது பலத்தை மறந்திருந்ததனாலே தாமும் அச்சுக்கிரீவனுடன் சுற்றிக்கொண்டிருந்து ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைக்கண்டு அவர்களுடைய சிநேகத்தால் வாலியைக்கொல்வித்து சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்து, ஸ்ரீராமபிரானிடத்து மிக்கபக்த்தியுள்ளவராயிருந்தார். இராவணன் ஸீதாதேவியை யபஹரித்துக்கொண்டுபோயிருக்கையில் அவளைத்தேடும்படி யனுப்பப்பட்ட வானரங்களில் இவர் மகேந்திரமலையினின்றும் எழும்பித் தமக்குதவியாகவந்த மைநாகபர்வதத்தைச் சமாதானஞ்சொல்லிக்கடந்து தம்வல்லமையைப் பரிக்ஷிக்கவந்த சுரசையென்பவளையேமாற்றி நிழலைக்கவர்ந்து பிடிக்கவல்ல ராக்ஷஸியைக்கொன்று கடலைத்தாண்டி இலங்கையிற் குதித்து அதற்குக்காவலாகிய பிடாரியைவென்று சிறிய உருவத்தோடு அந்தப்புரமுதலிய பலவிடங்களிலுஞ் சீதாபிராட்டியாரைத் தேடிக் கடைசியில் அசோகவனத்திற்கண்டு கிட்டிப்பேசிக் கணையாழிகொடுத்துச் சமாதானப்படுத்தி அவ்வனத்தையும் ஒரு மண்டபத்தையுமழித்து இராவணனால் ஏவப்பட்ட சேனாதிபதிமுதலானவர்களையும் இராவணனுடைய மகனாகிய அக்ஷனென்பவனையுஞ் சங்கரித்து இராவணனிடத்துச்சென்றுபேசி அவனால் வாலில் மூட்டப்பட்ட தீயினாலேயே அந்நகரத்தையெரித்துப் பிராட்டியினிடத்து விடைபெற்று மீண்டுங் கடலைத்தாவிவந்து தம்முடைய துணைவரோடுகூடி வழியிலுள்ள மஹாராஜருடைய மதுவனத்திற்சென்று யாவரோடும் மதுவுண்டு திரிதமாய் ஸ்ரீராமபிரானுடைய சன்னிதியிற்சென்று பிராட்டியார் அடையாளமாத் தந்த சூடாமணியைக் கொடுத்துச் சீதாபிராட்டியாரின் செய்திகளையெல்லாஞ் சொல்லி அவரையுஞ் சமாதானப்படுத்தினார். சமாதானப்படுத்தி வானரசேனைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமபிரானுடன் இலங்கைக்குச்சென்று அரக்கரை வென்று அசோகவனத்தி லெழுந்தருளியிருந்த பிராட்டியாரை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு அயோத்திக்கேகி ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவாநந்தரம் ஸ்ரீராமபிரானால் வஜ்ரஹாரமும் பீதாம்பரமும் சீதாபிராட்டியாரால் ஒரு திவ்வியமான முத்தாரமும்பெற்று, அத்திவ்விய தம்பதிகளிடத்து விடைபெற்று, மஹாராஜருக்கு மந்திரியாக மீண்டும் அவருடன் கிஷ்கிந்தையைச் சேர்ந்தார். இவர் அஞ்சனையின் புத்திரராதலால் ஆஞ்சநேயர் என்றும், வாயுதேவனுடைய மகனானதால் மாருதி [மருத்=வாயு] என்றும் இவருக்குப் பெயர்களுண்டு.

பொருளிலக்கணவிஷயம்.

[௨௪௯ - வது பக்கத்தின்தொடர்ச்சி.]

3.—தேளிதல் [துணிவு].

1. பாயும்விடையரன்றில்லையன்னுள்படைக்கண்ணிமைக்கும்
தோயுநிலத்தடிதூமலர்வாடுந்துயரமெய்தி
யாயுமனனேயணங்கல்லளம்மாமுலைசுமந்து
தேயுமருங்குற்பெரும்பணைத்தோளிச்சிறுநுதலே.

2. நின்றறிகல்வியொன்றியமாந்தர்
புனைபெருங்கவியுட்டருபொருளென்ன
வோங்கிப்புடைபரந்தமுதமுள்ளூறிக்
காண்குறிபெருத்துக்கச்சவைகடிந்தே
யெழுத்துமணிபொன்பூமலையெனயாப்புற்
றணிபெருமுலைமேற்கோதையுமொடுங்கின
செங்கோலரசன்முறைத்தொழில்போல
வமுதமுங்கடுவும்வாளும்படைத்த
மதர்விழித்தாமரைமலர்ந்திமைத்தமர்த்தன
செய்குறைமுடிப்பவர்செனனம்போலப்
பதமலர்மண்மிசைப்பற்றிப்பரந்தன
வமுதம்பொடித்தமுழுமதியென்ன
முகம்வெயர்ப்புறுத்தினவுள்ளமுஞ்சுழன்றன

---

1. பாய்ந்துசெல்லும் விடையையுடைய அரனது தில்லையை யொப்பாளுடைய படைபோலுங் கண்கள் இமையாநின்றன; நிலத்தின்கண் அடி தீண்டாநின்றன; தூயமலர்கள் வாடாநின்றன; ஆதலின், துயரத்தை யெய்தி ஆராயுமனனே! அழகிய பெரியவாகிய முலைகளைச்சுமந்து தேயாநின்றமருங்குலையும் பணைபோலும் பெரியதோள்களையுமுடைய இச்சிறுநுதல் தெய்வமல்லள், எ-று. [அவ்வகை தெய்வங்கொல்லோ வென்றையுற்றுநின்றான் இவ்வகைகுறிகண்டு தெய்வமல்லள் மக்களுள்ளாளெனத் துணிந்தானென்பது.]

2. (பிணங்கி...மனனே) என்னெடுமொறுபட்டு இச்சித்துமயங்காநின்ற மனமே கேட்பாயாக;—(இதழி...அருளி) கொன்றைமாலையையுந்தும்பைமாலையையும் இளமதியையும்மறைத்து வளையல்விற்பவரது உருவங்கொண்டருளி, (முத்தமிழ்...வாக்கால்) முத்தமிழும் நான்மறையும் பிறந்தருளிய திருவாக்கால், (வீதி...புலர) வீதியின்கண்விலைகூறி முற்காலத்திற் கட்டளையிட்டவரங்காரணமாகக் கரியமேகங்கள் வெளிறாகவும் கருமணல் நீரிற்குளிப்பவும் பார்க்கின்றோர்கண்கள் புதைந்திடத்தக்க திணிந்தவிருட்பிழம்பானது விடியவும் உடல்தோறும் பிணித்த பாவங்களும் வாடவும், (கண்ட...நாயகன்) செய்தமுடிகூடிய கூந்தலையுள்ள வணிகமாதர்களுடைய கைகளைக்குவித்துப் பிடித்துவளையலென்னும் அணியையிசைத்த தனக்கொப்புமுயர்வுமில்லாததலை

விதழியுந்தும்பையுமதியமுங்கரந்து
வளைவிலைமாக்கள்வடிவெடுத்தருளி
முத்தமிழ்நான்மறைமுளைத்தருள்வாக்கால்
வீதிகூறிவிதித்தமுன்வரத்தாற்
கருமுகில்விளர்ப்பவறனீர்குளிப்பக்
கண்புதையாப்புத்திணியிருள்விடிய
வுடறொறும்பிணித்தபாவமும்புலரக்
கண்டநீள்கதுப்பினர்கைகுவிபிடித்துக்
குருகணிசெறித்ததனிமுதனாயகன்
குருகுமன்னமும்வால்வளைக்குப்பையை
யண்டமும்பார்ப்புமாமெனவணைக்கும்
மலைநீர்ப்பழனமுதுநகர்க்கூடல்
ஒப்புடைத்தாயவிப்பொற்றொடிமடந்தை
யணங்கினளாமெனநினையல்
பிணங்கிவீழ்ந்துமாழ்குறுமனனே.

வனது, (குருகும்...மடந்தை) குருகுகளுமன்னப்பறவைகளும் வெள்ளிய சங்கினங்களைத்தாந்தாமீன்ற முட்டைகளுங்குஞ்சுகளுமாமெனக்கருதி அணைக்கின்ற அலைபொருந்திய நீர்நிலையுடைய வயனிலங்களாற்சூழப்பட்ட நகரங்களுள் முதுமையானகூடலை ஒப்புடையாளாகிய இந்தப்பொற்றொடியினையுடையாள், (நின்றறிகல்வி...ஒடுங்கின) நிலைபெற்றறியத்தக்க கல்வியைப் பொருந்திய அறிஞர்களாற் செய்யப்பட்ட புனைபெருங்கவியுட்டருபொருள் போலே யோங்கிப்புடைபரந் தமுதமுள்ளூறிக் காணுங்குறியுடன் பெருத்துக் கச்சைக் கிழித்து, எழுத்தெனவும் மணியெனவும் பொன்னெனவும் பூவெனவும் மலையெனவும் அச்செய்யுள் போற்கொண்டு அழகுபெற்ற முலைமேற்றரித்த மாலைகளும் வாடாநின்றன; (செங்கோல்...அமர்த்தன) செங்கோலினையுடையவரசனது மநுமுறைச்செய்கைபோல அமுதமும் விஷமும் வாளும் பெற்றமதர்த்தவிழிகளாகிய தாமரைமலர் மலர்ந்து அமர்செய்தலுடனிமையாநின்றன; (செய்குறை...பரந்தன) முன்செய்துவிட்ட குறையை நிறைவேற்றவந்தவாது ஜனனம்போலப் பாதங்களாகிய மலர்கள் மண்மீது பொருந்தி நடவாநின்றன; (அமுதம்...நினையல்) அமுதத்துளிகளரும்பினநிறைமதியென்னுமாறு முகத்தின்கண் வியர்வரும்பாநின்றன; இவளுள்ளமுஞ் சுழன்றன; ஆதலால், இவள் தெய்வப்பெண்ணுமென நினையற்க, எ - று.—[மாழ்குறுமனனே! இதழிமுதலியகரந்து வளைவிலைமாக்கள் வடிவெடுத்து நீள்கதுப்பினர் கைகுவிபிடித்து குருகணிசெறித்த நாயகனது கூடலொப்புடைத்தாயமடந்தை முலைமேற் கோதையுமொடுங்கின, விழித்தாமரைமலர்ந்திமைத்தமர்த்தன, பதமலர் மண்மிசைப்பற்றிப் பரந்தன, முகம் வியர்ப்புறுத்தின, உள்ளமுஞ் சுழன்றன, ஆதலால் அணங்கினளாமென நினையல் எனமுடித்துப் பொருளுணர்க. முத்தமிழாவன: இயல், இசை, நாடகம் என்பன.

3. பாவடியானைப்பராங்குசன்பாழிப்பகைதணித்த
தூவடிவேன்மன்னன்கன்னித்துறைச்சுரும்பார்குவளைப்
பூவடிவாணெடுங்கண்ணுமிமைத்தனபூமிதன்மேற்
சேவடிதோய்வகண்டேன்றெய்வமல்லளிச்சேயிழையே.

4. மையார்குவளைவயற்றஞ்சைவாணனைவாழ்த்தலர்போல்
நையாதொழிமதிநன்னெஞ்சமேயினிநம்மினுந்தன்
நெய்யார்கருங்குழற்செம்மலர்வாடினநீலவுண்கண்
கையாலழைப்பனபோலிமையாநிற்குங்காரிகைக்கே.

5. சேணும்பிலமுமலர்மாளிகையுஞ்செழுஞ்சிலம்பும்
நாணும்படிநம்படியேதவப்பயனண்ணினமை
பூணும்பணியரன்வெங்கையின்மாநிழற்பூம்பொழில்வாய்க்
காணும்பிறைநுதலாட்சுமவாநின்றுகாட்டியதே.

நான்மறையாவன: தைத்திரியமும் பௌடியமுந் தலவாகாரமுஞ் சாமவேதமுமாம். இனி வேதவியாசர் வரையறைப்படுத்தியகாலத்து ஓதுகின்ற ருக்கு யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணமென்பனவுமாம்.

3. நெஞ்சமே! பாவிய அடிகளையுடையயானைப்படையையுடைய, வேற்றரசராகிய யானைகளை யடக்கியாளுந் திறத்தில் அங்குசம்போல்பவனும், பலம் பொருந்திய சத்துருக்களை யடக்கிய ஊன்பொதிந்த வடித்த வேலாயுதத்தையேந்திய மன்னனது கன்னித்துறையிலுள்ள மலையில், அரியகுவளைப் பூவினழகைக்கொண்டு வாள்போல் விளங்காநின்ற நெடியகண்களும் இமையாநின்றன, செவந்தபாதங்கள் பூமியின்மேற்படியாநின்றன, இவைகளைக் கண்கூடாகக் கண்டேன்; ஆகையால், இந்தச்செவ்வியபணியணியாள் தெய்வமல்லள், மானுடமாதே; எ - று.—[பகை - பண்பாகுபெயர். இமையாநின்றனவாகிய கண்களையும் பூமிமேற்படியாநின்றனவாகிய பாதங்களையும் கண்டேன் எனவுமுரைக்கலாம்.

4. நல்லநெஞ்சமே! இன்று இக்காரிகைக்கு நம்மினுந்தனது நெய்யார்ந்த கருங்குழலிற்சூடிய செம்மலர்வாடின; அன்றியும், நீலம்போன்றமையுண்ட கண் கையினால் வாவென்றழைப்பதுபோலிமையாநின்றன; ஆதலால், கருமை பொருந்திய குவளைமலர்ந்த வயல்சூழ்ந்த தஞ்சைவாணனை வாழ்த்தாத தெவ்வர்போல நீநையாதொழிவாயாக, எ - று.—[மதி - முன்னிலையசை. உண் கண்-மையுண்டகண். நெய் - புழுகு; "நெய்யொடுகுங்குமநிறைந்தநாணினாற், பொய்கைகள்பூம்பாடம்போர்த்தபோன்றவே" என்றார் பிறருமென்க.]

5. விண்ணுலகும், நாகருலகும், மலர்மாளிகையும், செழுமைபொருந்திய வெள்ளிமலையும் வெட்கும்படியாக, நமது மண்ணுலகமே தபோபலத்தைப் பொருந்தியிருத்தலை சர்ப்பங்களை யாபரணமாக வணிகின்ற பரமசிவனது திருவெங்கைத்தலத்தின் மிக்கநிழலையுடைய அழகிய பொழிலின்கண் காணப்படும் பிறைபோன்ற நுதலையுடையாளைச்சுமந்து நின்றுகாட்டியது, எ-று.—[இவள் கால்நிலந்தோயப்பெறுகின்றாள்; ஆதலால், இந்திராணியல்லள், நாக

6. கடியேறுகொன்றையர்கோடீச்சரவெற்பிற்கண்டதொரு
கொடியேயிதனடிக்கொண்டதுபூமுகங்கொண்டதுவேர்
முடியேறியவண்டுருநோக்கியையுறன்முன்னுமிந்தப்
படியேயிதனில்லையென்றுநெஞ்சேயிவைபன்னிடுமே.

4.—நயப்பு [நலம்பாராட்டல்.]

1. அகல்கின்றவல்குற்றடமதுகொங்கையவையவநீ
புகல்கின்றதென்னைநெஞ்சேயிடையுண்டயார்புரங்க
ளிகல்குன்றவில்விற்செற்றோன்றில்லையீசனெம்மானெதிர்ந்த
பகல்குன்றப்பல்லுகுத்தோன்பழனம்மன்னபல்வளைக்கே.

[இந்நாற்றுறைச்செய்யுளும் ஒருவருள்ளக்கருத்தை ஒருவரறியாத ஒருதலைக்காமமாதலிற் கைக்கிளைப்பால. அகத்திணையின்கட்கைக்கிளைவருதல் திணைமயக்காம் பிறவெனின், கைக்கிளைமுதற் பெருந்திணையிறுவாய் எழுதிணையினுள்ளுங் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அகத்தைச்சார்ந்தபுறமாயினும், களவிக்கோவையின் எடுத்துக்கோடற்கண் காட்சிமுதலாயின சொல்லுதல் வனப்புடைமைநோக்கிக் கைக்கிளைதழீஇயினர். பெருந்திணை தழுவுதல் சிறப்பன்மையின் நீக்கினர்.] [தொடர்ச்சி.]

கன்னியல்லள், கலைமகளல்லள் [திருமகளல்லள் என்னவுமாம்], மலைமகளுமல்லள்; மற்று இவள்மானுடமாதே எனத்துணிந்தானென்பது].

6. மனமே! மணம்மிகுந்த கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்தவராகிய பரமசிவனது கோடீச்சரவெற்பின்கட் காணப்பட்டது ஒருகொடியே [பூங்கொடியே; கொடிபோன்ற பெண்ணே]; இதனடி பூக்கொண்டது [இக்கொடியின்வேர் பூவினைக்கொண்டிருக்கின்றது; இப்பெண்ணினது பாதம் பூமியைக்கொண்டிருக்கின்றது]; முகம் வேர்கொண்டது [இக்கொடியின் மேற்பாகம் வேரைக்கொண்டிருக்கின்றது ; இப்பெண்ணின்முகம் வேர்வையைக்கொண்டிருக்கின்றது]; வண்டுகள் முடிமீதேறியிராநின்றன; ஆகையால், உருவைக்கண்டு ஐயப்படாதை; முன்னுமிந்தப்படியே யிதனிலை [முற்காலத்தும் இத்தன்மையே இக்கொடி யினிருப்பு; மூவுலகத்தினுஞ் சிறந்த இந்தப்பூமியே இப்பெண்ணி னிருப்பிடம்] என்று இக்குறிகளே நமக்கறிவியாநின்றன, எ - று.—[இவள் கால்நிலந்தோய்தலானும், முகம் வெயர்த்தலானும், வண்டுமூசப்பெறுதலானும், மானிடப்பெண்ணே யெனத் துணிந்தானென்பது. கண்டது - செயப்பாட்டுவினை. கொடி - கொடியையும் கொடிபோல்வாளையும், அடி - வேரையும் பாதத்தையும், பூ - மலரையும் பூமியையும், முகம் - மேலிடத்தையும் முகத்தையும், வேர் - வேரினையும் வேர்வையையும், படி - தன்மையையும் பூமியையும் உணர்த்திநின்றன.]

1. அகலாநின்றவல்குலாகியதடம் அது, முலை அவை, நெஞ்சே! காரணமின்றி நீ சொல்லுகின்றதென்! அடையாதார் புரங்களது இகலைக் குன்றமாகிய வில்லாற் செற்றவன், தில்லைக்கணுள்ளஞ்கியவீசன், எம்முடைய விறைவன், மாறுபட்ட ஆதித்தனது பெருமைகுன்றப் பல்லையுகுத்தோன், அவனது திருப்பழனத்தையொக்கும் பல்வளைக்கு இடையுண்டு, எ - று.—[தடம்-உயர்ந்தவிடம். இகல்குன்ற வில்விற் செற்றோனென்பதற்கு இகல்குறைய வில்லாற் செற்றோனெனினும் அமையும்.]

யாப்பிலக்கணவிஷயம்.

[உருகூ - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

உ.—அசை.

20. அசையாவது எழுத்தாலாக்கப்படுவது. அது நேரசை, நிரையசை என இருவகைப்படும்.

[என்னை:—

"நேரசை யென்று நிரையசை யென்று
வாயிரண் டாகி யடங்குமன் னசையே"

என்பவாகலின்.]

[நேரசை, நிரையசைகளைத் தனியசை, இணையசை யென்பாருமுளர்.

என்னை:—

"தனியசை யென்று மிணையசை யென்று
இரண்டென மொழிமனு ரியாப்புணர்ந் தோரே"

என்றாராகலின்.]

21. நேரசை ஓரலகும், நிரையசை ஈரலகும் பெறும்.

[என்னை:—

"நேரசை யொன்றே நிரையசை யிரண்டல
காகு மென்ப வறிந்திசி னோரே."

என்றாராகலின்.]

[**1**.—நேரசை.]

22. நேரசையாவது,—(1) நெட்டெழுத்துத்தனியேநின்றும், (2) குற்றெழுத்துத் தனியே நின்றும், (3) நெட்டெழுத் தொற்றடுத்துத் தனியே நின்றும், (4) குற்றெழுத் தொற்றடுத்துத் தனியே நின்றும் நான்குவகையான் நடத்தல் பெறுவதாம்.

[என்னை:—

"நெடில்குறில் தனியாய் நின்று மொற்றடுத்தும்
நடைபெறு நேரசை நால்வகை யானே" எனவும்;

"தனிநெடி றனிக்குறி லொற்றொடு வருதலென்
றந்நால் வகைத்தே நேரசை யென்ப" எனவும்;

"நேர்நால் வகையு.நெறியுறக் கிளப்பின்
நெடிலுங் குறிலுந் தனியே நிற்றலும்
அவற்றின் முன்ன ரொற்றொடு நிற்றலும்
இவ்வதா நேரசைக் கெழுத்தி னியல்பே" எனவும்;

"தனிநெடி லாகியுந் தனிக்குறி லாகியும்
ஒற்றொடு வந்து நேரசை யாகும்" எனவும்;

கூறுபவாகலின்.]

(உதாரணம்) :—ஆ ழி வேள் வேல்.

ஆ —தனிநெடில் நேரசை.

ழி —தனிக்குறில் நேரசை.

வேள் —குற்றெழுத்தொற்றடுத்த நேரசை.

வேல் —நெட்டெழுத்தொற்றடுத்த நேரசை.

(உதாரணச்செய்யுள்) :—

"போது சாந்தம் பொற்ப வேந்தி
ஆதி நாதற் சேர்வோர்
சோதி வானந் துன்னு வோரே"

இது நேரசை நான்கும் வந்தசெய்யுள்.

23. குறிப்பின்கண்ணும், ஏவற்கண்ணும், தற்சுட்டின்கண்ணுமல்லாதவழி வந்த தனிக்குறில் மொழிமுதற்கண் நேரசையாகாது.

[என்னை:—

"குறிப்பே யேவ றற்சுட் டல்வழித்
தனிக்குறின் மொழிமுத றனியசை யிலவே" எனவும்;
"தற்சுட் டேவல் குறிப்பிவை யல்வழி
முற்றுத் தனிக்குறின் முதலசை யாகா" எனவும்;

கூறுபவாகவின்.]

"உண்ணு ளெனிரு ளேங்குபுகழ் செய்யான்
துன்னருங் கேளீர் துயர்களையான்—கொன்னே
வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஆ
இழந்தானென் றெண்ணப் படும்"

இதனுள் அ ஆ வென்றவழிக் குறிப்பின்கண் தனிக்குறில் மொழிமுதற்கணின்று நேரசையாயிற்று. [அ ஆ வென்பது அருளின்கட் குறிப்பு.]

"வெறிகமழ் தண்சிலம்பின்* வீங்கி யுகளு
மறிமுலை யுண்ணமை வேண்டிப்—பறிமுன்கை
அஉ வறியா வறிவி விடைமக்னே
நொஅலைய னின்னாட்டை நீ"

இதனுள் நொ என ஏவற்கண் தனிக்குறில் மொழிமுதற்கண்வந்து நேரசையாயிற்று. [நொ என்ப தொன்றைச்செய்யென்றமையான் ஏவல்.]

அ உ வறியாவெனத் தற்சுட்டின்கட்டனிக்குறில் மொழிமுதற்கணின்று நேரசையாயின [அ உ வறியாவென்பது அகர உகரந்தம்மை யுணர்த்திற்றுகலான் தற்சுட்டு.]

இனி சுட்டின்கண்ணும், வினாவின்கண்ணும் ஒருசார் தனிக்குறில் மொழிமுதற்கண்வந்தும் நேரசையாம் என்பர்.

---

* புறவின் என்றும் பாடம் காணப்படுகின்றது.

[என்னை:—

"ஏவல் குறிப்பே தற்சுட் டல்வழி
யாவையுந் தனிக்குறின் முதலசை யாகா
சுட்டி னும் வினுவினு முயிர்வரு காலை
ஒட்டி வரூஉ மொருசாரு முளவே"

என்றுராகலின்.]

(உதாரணம்):—

"அஅவனும் இஇவனும் உஉவனுங் கூடியக்கால்
எஎவனை வெல்லா ரிசல்"

இதனுள் முன்னைய மூன்றுஞ்சுட்டு; எஎவன் என்பது வினு.

24. குறிப்பு, ஏவல், தற்சுட்டு, வினு, சுட்டு என்னும் ஐந்தன்கண்ணுமன்றி வேறிடத்து குற்றெழுத்து விட்டிசைக்கப்பெறுதென்றும், குற்றெழுத்து விட்டிசைத்து நின்றவிடத்து நேரசையே யாவதன்றி, மற்றோரெழுத்தினொடுங்கூடி நிரையசையாகாதென்று மறிக.

25. நெட்டெழுத்து அளபெழுந்துவருமெனின் அஃது இரண்டு நேரசையேயாம்; மூன்று மாத்திரையின் மிகவுச்சரிக்கப்படினும் நேர்நேராகவேயாகும் எனவறிக.

[2.—நிரையசை.]

26. நிரையசையாவது (1) குறிலிரண்டிணைந்தும், (2) குறினெடிலிணைந்தும், (3) குறிலிணையொற்றடுத்தும், (4) குறினெடிலொற்றடுத்தும் இந்நான்கு முறைமையினும் வருவதாம்.

[என்னை:—

"குறிலிணைகுறினெடி றனித்து மொற்றடுத்தும்
நெறிமையி னுன்காய் வருநிரை யசையே" எனவும்;

"குறிலிணை குறினெடி லொற்றொடு வருதலென்
றந்நால் வகைத்தே நிரையசை யென்ப" எனவும்;

"இணைக்குறில் குறினெடி லிணைந்துமொற் றடுத்தும்
நிலைக்குரி மரபி னிரையசைக் கெழுத்தே" எனவும்;

"குறிலிணை யாகியுங் குறினெடி லாகியும்
ஒற்றொடு வந்து நிரையசை யாகும்" எனவும்;

கூறுபவாகலின்.]

(உதாரணம்):— வெறி சுற நிறம் குரால்.

வெறி —குறிலிணைந்துவந்தநிரையசை.
சுற —குறினெடிலிணைந்துவந்தநிரையசை.
நிறம் —குறிலிணையொற்றடுத்துவந்தநிரையசை.
குரால்—குறினெடிலிணைந்து ஒற்றடுத்துவந்த நிரையசை.

(உதாரணச்செய்யுள்):—

"அணிநிழ லசோகமர்ந் தருணெறி நடாத்திய
மணிநிக ழவிரொளி வரதனைப்
பணிபவர் பவநனி பரிசறுப் பவரே"

இது நிரையசைநான்கும் வந்த செய்யுள்.

27. நெடிலிரண்டிணைந்தும், நெடில்குறிலிணைந்தும் நிரையசையாகா.

[என்னை:—

"நெடிலொடு நெடிலு நெடிலொடு குறிலும்
இணையசை யாகுத லில்லென மொழிப".

என்றாராகலின்.]

28. நேரசைகட்கும் நிரையசைகட்கும் ஓதிய எழுத்துக்கள் மொழிப்பட நிற்பினும், மொழிக்குறுப்பாய் நிற்பினும், கொள்ளப்படும்; அவற்றுள் பொருள்பயந்து மொழிப்பட நிற்பன சிறப்பசை என்றும், மொழிக்குறுப்பாய் நிற்பன சிறப்பிலசை என்றும், வழங்கப்படும்; இவ்விரண்டினும் எட்டசையுமுறழப் பதினாறும்.

[3, 4.—நேர்பசை, நிரைபசை.]

29. இனி, குற்றுகரமுற்றுகரங்களோடு மேற்கூறிய நேரசையும் நிரையசையும் ஒருசொல்விழுக்காடுபட இயைந்துவரின் நேர்பசை, நிரைபசை ஆம் என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

[என்னை:—

"இருவகை யுகரமோ டியைந்தவை வரினே
நேர்பு நிரைபு மாகு மென்ப"

என்றாராகலின்.]

[இயைந்தென்றது - இருவகை உகரமும் இருபிளவு படாது ஒன்றாகிவரல்வேண்டும், அங்ஙனம் அசையாங்காலென்றற்கு.]

நேரசை நிரையசைகள் இயலசை என்றும், நேர்பசை நிரைபசைகள் உரியசை என்றும் சொல்லப்பெறும்.

மேற்கூறிய குற்றுகர முற்றுகரங்கள் ஒற்றொடு நிற்கவும்பெறும், அவ்வொற்றுத் தோன்றிய ஒற்றாயின்; அவை நிலைமொழி ஒற்றுடையவாயின் நேர்பும் நிரைபுமாகா.

(உதாரணம்):—

சேற்றுக் கால் எனவும்,
நாணுத் தளை எனவும்;
நெருப்புச் சினம் எனவும்,
கனவுக் கொல் எனவும்;

} இருவகை உகரமும் ஒற்றடுத்து உரியசை யாயின.

உண்ணும் எனவும், நடக்கும் எனவும் நிலைமொழி யொற்றுநின்றவழித் தேமாவும் புளிமாவுமாவதல்லது நேர்பசையும் நிரைபசையுமாகாதெனவறிக. விக்குள், கடவுள் என்பனவும் அவை.

30. முன்னர் நேரசை நான்கு நிரையசை நான்கு என எண் வகையான் அசைகூறி அவற்றுப்பின் இருவகை யுகரமும் வருமெனவே அவை குற்றுகரத்தோடெட்டும் முற்றுகரத்தோடெட்டுமாகப் பதினறு உதாரணப்பகுதியவாய்ச் சென்றவேனும், அவற்றுள் குற்றெழுத்துப் பின்வரும் உகரம் நேர்பசையாகாது. ஒழிந்தன குற்றுகர நேர்பசை மூன்றும் நிரைபசை நான்குமாயின.

(உதாரணம்):—

நேர்பசை,— வண்டு, நாகு, காம்பு;

நிரைபசை,—வரகு, குரங்கு, மலாடு, மலாட்டு.

இவை குற்றுகரம் அடுத்து நேர்பும் நிரைபும் வந்தவாறு.

31. இனி, முற்றுகரம் இரண்டசைப்பின்னும் வருங்கால் குறிலொற்றின்பின்னும் நெடிற்பின்னும் என நேரசைக்கு இரண்டல்லதாகாது; நிரைபசைக்கண்ணுங் குறிலிணைப்பின்னும் குறிநெடிற்பின்னுமல்லதாகாது.

(உதாரணம்):—

மின்னு, நாணு.

உருமு, குலாவு.

32. இனி, சிலர் நேர்பசை, நிரைபசை என வேறு கூறுது இவற்றையும் நேரசை நிரையசையுளடக்கிக் கூறுவர்; ஆயினும், அவை வண்டு, தொண்டி என ஓசை ஒவ்வாமை செவிகருவியாகவுணர்ந்து கொள்க என்றுர் நச்சினுர்க்கினியர் முதலாயினுர்.

[தொடர்ச்சி.]

அலங்காரவிஷயம்.

[உகூடு - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

இனி, சிருங்காரரசத்திற்கேயுரிய நாயகர்கள் அநுகூலன், தக்ஷிணன், திருஷ்டன், சடன் என்று நால்வகையராவர். [நாயகன்=தலைவன்; நாயகி= தலைவி]. அவருள்,—

1. அநுகூலன் என்பவன் பரஸ்திரீகளைக் கனவிலும் விரும்பாது தன துகுலஸ்திரீயினிடத்தே அன்புமிகுந்திருப்பவனும்; "ஓர்மடவாட்கே யுற்ற வபத்தினன், அநுகூலன்னென வறைந்தனர்புலவர்." (உ - ம்.) [க்குத்

"பொன்னுலகின்மேவமுதமொருபொறிக்கே பயனளிக்கும்பொதுவாம்யார் துன்னுகின்றவுறுப்புமில்லை மறுமையின்மாத்திரங்கிடைக்குந்தூயமற்றோர்

இன்னமுதமைம்பொறிக்குஞ்சுவையீந்துசிறப்பாகியெனக்கேபெண்ணின்
மன்னுருவம்வாய்ந்துநன்முயிம்மையிலேகிடைத்ததுகாண்மழைவைமா
இஃது தலைவியைத் தலைவன்புகழ்ந்தது. [னே."

2. தக்ஷிணன் என்பவன் பல நாயகிகளிடத்தும் ஒருதன்மைத்தாய அன்புடையவனும்; "பலமாதருக்கும் பொதுவினினிற்போன், தக்கிணனென்னச் சாற்றப்படுமே." (உ - ம்.)

"இரக்கமுண்டோபெண்களொடுபிறந்திலரோபாவமுஞ்சற்றெண்ணாரோவவ்
வரக்கியரென்காதலனைக்காணுதற்காயினுமொருகாலனுப்புவாரோ
புரக்கவெனைப்பலரறியக்கைப்பிடித்தோனிரங்காமற்போவானுகிற்
பரக்குமுலைமழைவைமின்னேயவர்களைநொந்தாவதென்னபாரின்மீதே."

இஃது தலைவிசொல்.

3. திருஷ்டன் என்பவன் தான் அபராதஞ் செய்திருந்தும் அதிற் பயமில்லாதவனாகித் தலைவி முன்செல்ல அவள் பரிகரிக்கக்கண்டும் அவளைவிட்டு விலகாமற் சொந்தம்பாராட்டி அதிக பிரியங்காட்டுபவனும்; "விளக்கமாகிய வழுவினனாகி, வெருவாதிருப்போன் திருஷ்டனென்ப." (உ - ம்.)

"படுக்காளிவந்தானேசேர்ந்தானென்றெண்ணாதேபாவாயென்னை
முடுக்காகவெரிநெருப்பைநெய்விட்டுத்திருதிகொன்மூட்டல்போல
அடுக்காவப்பெண்பேயைவர்ணித்தான்விடியுமட்டுமவள்போலாசை
கொடுக்காதபேர்க்கென்னவாயென்முன்மழைவைமின்னேகுன்றினேனே."

இஃது தலைவி தோழியொடு கிளத்தல்.

4. சடன் என்பவன் நாயகியினிடத்து தன்கூடவிருத்தியாற் காரியத்தைச்சாதிப்பவனும்; "உரியளானே யுணருமின்னுச், செய்கையன்சடனெனச் செப்புவர்புலவர்." (உ - ம்.)

"முளைத்துமூன்றிலைவிடுமுன்கனாபுரண்டமோகத்தான்மொத்துண்டையோ
வளைத்துவிடுமெவன்கணைகளுடலமெல்லாஞ்சல்லடைக்கண்வடிவமாக்க
உளைத்தணையிற்கிடந்தகிடையாகிவிட்டாளென்குழந்தையோகோபாவம்
விளைத்துவிட்டுவேடிக்கைபார்க்கின்றாய்மழைவைநகர்மேவுவோனே."

இஃது தாய்க்கூற்று.

கூற்றுவனுமுளநடுங்குமிந்தநடுநிசியதனிற்கொடிபோல்வாளே
ஆற்றருகினமர்சோலையாறுதனியேகுகினதகக்கருத்தென்
வேற்றுமையோர்சிறிதுமின்றிவிளம்பிடுவாய்நீசெல்லும்வெவ்வழிக்கென்
போற்றுணைவர்கிடைப்பரோபுத்தேளிர்போற்றுமல்லிக்கேணிமானே.

இஃது தலைவன் கூற்று.

ஊடல் முதலியவற்றால் பிணங்கிய நாயகிகளைக் கூடச்செய்வதற்கு நாயகர்களிடத்தே துணைவர் சிலருண்டு. அவர்கள் பீடமர்த்தன், விடன், சேடன், விதூஷகன் என நால்வகைப்படுவர். அவர்களில் பீடமர்த்தன் - நாயகியினது கோபத்தை இனியவசனங்களா லாற்றுபவன்; விடன் - காமசாஸ்

திரத்திற் கைவந்தவன். சேடன் - சமயம்பார்த்து நாயகநாயகிகளை ஓரிடத்துக் கூடச்செய்பவன். விதூஷகன் - வாக்கியாங்கவேஷ விகாராதிகளாலே பரிகாசஞ் செய்பவன்.

இனி, சிருங்காரநாயகிகள் ஸ்வாதீனபதிகை, வாஸகஸஜ்ஜிகை, விரஹோத்கண்டிதை, விப்ரலப்தை, கண்டிதை, கலஹாந்தரிதை, ப்ரோஷிதபர்த்ருகை, அபிஸாரிகை என எட்டுவகையாச்சொல்லப்படுவர். அவர்களுள்,—

1. ஸ்வாதீன பதிகை யென்பவள் தன்மனக்குறிப்பறிந்து தன்சொற்படியே நடக்கின்ற நாயகனையுடையவளாம்; "அன்பன்கொண்டாட் டடைந்தபாவை, வயப்படுபதியின ளென்னவகுப்பர்." [வயப்படுபெதியினள் - ஸ்வாதீனபதிகை.] பொழில்விளையாட்டு, மதம், அகங்காரம், தான் கருதியதை முடித்தல் முதலியவை அவள் குணங்களாம். (உ - ம்)

முகமாமதியுமுல்லையரும்பனையநகையுமொழித்தேனும்
அகில்பூண்முலையுங்கொண்டுவிளங்கமுதேயுன்னையன்றியெந்த
மகளிர்தமையுங்கனவினிலுமதியாதுனதுவழியொழுகும்
தகையார்மகிழ்நன்பால்வருந்தல்தகவோவல்லிப்பதிமானே.

இஃது பாங்கி தலைவியொடு கிளத்தல்.

2. வாஸகஸஜ்ஜிகை யென்பவள் நாயகன் இன்று வருவானென்று ஸுரதஸாமக்கிரிகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு அவன் வரவை யெதிர்பார்த்திருப்பவளாம்; "தானும்படுக்கைத் தலனுமணியிற், கைசெய்துற்ற காமாதுரையாய்க், கிழவனெதிர்வு கிட்டுறநோக்கும், ஏந்திழைவாசக சச்சிகையென்ப." தோழிமார்களைப் பரிகசித்தலும், தாதியை வினவலும், பல்வகைக்கோரிக்கைகளைக்கொள்ளுதலும், போக்கியவஸ்துக்களைச் சேகரித்தலும்; வழிபார்த்திருத்தலும் ஆகிய இவைமுதலியன அவள்குணங்களாம். (உ - ம்)

குழல்சிவிக்கொண்டையிட்டுக்கூறுபலவாசனைகள்குலவவூட்டி
எழிலாரும்பொன்னுடைபுனைந்துவிலைவரம்பறியாவிழைகள்பூண்டு
வழிதேனின்மலரதனுலமளியலங்கரித்துத்தன்மகிழ்நன்போதும்
வழிமேற்றன்விழிவைத்துநிற்குமல்லிக்கேணிவளநகருண்மானே.

இஃது கவிக்கூற்று.

3. விரஹோத்கண்டிதை யென்பவள் தாங்குறித்தவிடத்திலிருந்துகொண்டு நாயகன் வாராமையைக் கருதி விரகத்தாற் கன்றுகின்ற மனமுடையவளாம்; "தணப்பினெழுந்த தகையாவேட்கையள், விரகோத்கண்டிதை யென்னலாகும்." அரதியும், உடல்வாடுதலும், அழுதலும், பாங்கியொடு கிளத்தலும், ஆகிய இவைமுதலியவை அவள்குணங்களாம். (உ - ம்.)

"அவன்பேச்சைநம்பாதேயாச்சென்பான்பிடிக்குமதற்காறுமாதம்
இவிடமகத்தியம்வருவேனென்றுனக்குப்பொய்யாணையிட்டுச்சும்மா
அவள்வீட்டில்மூன்றுநாளாயிருந்தான்பின்பெங்கேயடைந்திட்டானோ
பவளவிதழ்மழைவைமின்னேமறுபடியுமொருதரம்போய்ப்பார்த்திடா
[யே."

இஃது தலைவி பாங்கியைத் தூதனுப்பல்.

4. விப்ரலப்தை யென்பவள் குறித்த இடத்துக்குப்போய் நாயகன் வாராமையினால் இப்படிமோசஞ்செய்தானேயென்று மனம்வருந்துபவளாம்; "காமமேற்கொளீஇக் கணவன்வஞ்சனையின், மூழ்கியமெல்லியல் விப்ரலப்தை." சரீரவேதனையும், நெடுமூச்செறிதலும், சகிகளைக்கோபித்தலும், கண்ணீர்ததும்பலும், மூர்ச்சித்தலும் ஆகிய இவைமுதலியவை அவள் குணங்களாம். (உ - ம்)

மாதவர்களேத்துமல்லிக்கேணிவளநகரமரிம்மாதவாள்தான்
காதலன்முன்குறித்ததோரிடந்தன்னிற்கலந்திலனென்றுளங்கனன்றே
போதனையவிழிசிவந்துநீர்ததும்பப்பொன்னிதழையதுக்கிப்பல்லால்
தாதியரைமுனிந்துநெடுமூச்செறிந்துதயங்கிநின்றாள்தனைமறந்தே.

இஃது கவிக்கூற்று.

5. கண்டிதை யென்பவள் வேறொருநாயகியைக்கூடிய அடையாளங்களுடன் உதயகாலத்தில் வாராநின்ற தன்நாயகனைக்கோபிப்பவளாம்; "அயன்மகட்புணர்ந்த குறிகண்டழுங்கி, வெகுளியுற்றாள் கண்டிதையாகும்." கடுஞ்சொல்லும், நெடுமூச்சும், கண்ணீர்மல்கலும், சித்திரம்போற் சும்மாவிருத்தலும் முதலியவை அவள் குணங்களாம். (உ - ம்) [ல்லு

"என்னத்துக்கவன்வார்த்தை யெடுக்கின்றாய் வேறொருபேச்சிருந்தாற்சொ
சொன்னத்துக்கிரண்டுசெய்யேனொருநாளுமவனுடைய சோலிவேண்டாம்
சின்னத்துக்கிடமாக்கியெனைத்தெருவார்நகைக்கவைத்தசீமானந்த
அன்னத்துக்கேயுரியபணிசெய்கமழைவைநகரமர்ந்தமானே."

இஃது தலைவி பாங்கியொடு கூறியது.

அன்னநடைமாதொருத்தியணிவதனத்தணிந்தமஞ்சளணிந்தேயன்னாள்
மின்னுபிறைநுதலணிந்தகுங்குமந்தன்விளங்குநுதலணிந்தேகாலைத்
தன்னுதலைவனைக்கண்டுமனம்வருந்திநெட்டுயிர்த்துத்துயரமீக்கூர்ந்
தின்னலுழைவழங்கியசைவறநின்றாளிணையிலல்லிக்கேணிமானே.

இஃது கவிக்கூற்று.

6. கலஹாந்தரிதை யென்பவள் தன்நாயகன் பரஸ்திரீபோகமனுபவித்ததற்காக அவன்மீது கோபத்தினால் அவனைமதியாமல் அவமானப்படுத்தி வெளியே துரத்திவிட்டு அவன்போனபின்பு மனமிரங்கி விசனமுறுபவளாம்; "அணைந்திடுகணவனை யனன்றுபோக்கிக், கலங்கியபேதை கலகாந்தரிதை." மெய்ம்மறதி, நெட்டுயிர்ப்பு, அழுகை முதலியன அவள்சேஷ்டையாம். (உ-ம்)

"மண்ணுளுமழைவையர்கோனிரவில்வந்துவாய்புதைத்தென்கால்வருடிமானேயாசைக், கண்ணனபெண்ணரசேயேதோபொல்லாக்கர்மவசத்தாவடியேனுன்னைநீங்கி, எண்ணுமற்செய்தபிழைபொறுக்கவேண்டுமென்றுகுழைக்கடித்ததொன்றுமேற்றிடாமற், புண்ணானேனெஞ்சினியுன்னுறவுபோதும்போவென்றேன்மனங்கசந்துபோனான்மாதே."

இஃது தலைவி பாங்கியொடு கிளத்தல்.

7. ப்ரோஷிதபர்த்ருகை யென்பவள் தன்நாயகன்தேசாந்தரம்போயிருக்கையில் பிரிவாற்ருமையால் அவனை நினைந்துருகி வருந்துபவளாம். "அன்பனயனு டடையவுருகுறும், பாவைபிரிந்த பதியினளாகும்." [பிரிந்தபதியினள்=ப்ரோஷிதபர்த்ருகை.] அபிலாஷை, சிந்தை, ஸ்ம்ருதி, குணகீர்த்தனம், உத்வேகம், விலபனம், உன்மத்தம், வியாதி, ஜடதை, லயம் என்னும் அவஸ்த்தைகள் பத்தும் அவளுக்குக் குணங்களாம். (உ - ம்)

"சகுனமும்பார்த்தாள்குறியையுங்கேட்டாள்சாதகப்பயனுமோர்ந்திட்டாள்
தருபெருந்தெய்வசந்நிதிமுன்னேசாற்றுறுபூவும்வைத்தெடுத்தாள் [ம்
மகிழ்நனூர்வருவாரென்றுளங்களித்தாள்மழைவையாய்சொன்னவித்தனையு
மகள்பொருட்டாலோகலியுகத்தாலோமாயமாய்ப்பொய்த்ததுவீணே."

இஃது தாயிரங்கல்.

8. அபிஸாரிகை யென்பவள் நாயகன் தன்னையநுசரிக்கவாவது தான் அவனை அநுசரிக்கவாவது தகுந்த வுபாயங்களைச் செய்யுமவளாம். "வீழ்வுகொண்டோர் விடலைபாற்ருனே, ஏகுமரிவை யபிசாரிகையாம்." சமயோசிதமான வேஷபூஷணங்களும், சங்கையும், புத்திகோசரமும் ஆகிய இவைமுதலியவை அவள் குணங்களாம். (உ - ம்)

"மோசம்நிதம்நடக்கிறதைமழைவயீர்கோன்கண்டறியான்முந்தாநாளில்
வாசமுறுமலரணையிலிருக்கையிலேவேறொருவன்வரவுபார்த்துக்
கூசிவிளையாடுதல்போலவன்கண்ணைப்பொத்தவவன்கூடத்தோரம்
ஏசறக்கட்டியவறைக்குட்புகுந்திட்டான்கையையெடுத்தேய்த்திட்டாளே."

இஃது பரத்தைசெய்கையைப் பாங்கியர் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளல்.

இவ்வாறு நாயகிகள் எட்டுவகையரென்று பொதுவாகச்சொல்லப்படினும் இவருள் ஒவ்வொருவரும் முக்தை, மத்தியை, பிரகல்பை என்னும் மூன்று பருவபேதங்களையுடையராவர்; "அரும்பியயௌவன முடையளாகி, வேளினைநாணில் வென்றவள்முக்தை," "இடைப்படுபெருவமு நாணுமேந்திய, மங்கையைமத்தியை யென்னவகுத்தனர்," "பருவநிறைந்து வெள்குதலில்லாக், காரிகைதான்பிரகல்பையென்ப."

இந்நாயகநாயகிகளுக்கு ரஸத்தைப்பற்றிய பலபாவங்களும் சேஷ்டைகளும் அவஸ்த்தைகளும் லீலைகளும் சம்பவிக்கின்றன; அவை மீண்டுவிரிப்பிற் பெருகுமெனவிடுத்தனம். அவ்விஷயங்களெல்லாம் வடமொழியில் ரஸமஞ்சரி, ரஸதரங்கிணி முதலிய நூல்களுள் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளன; தமிழிலும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார முதலியவற்றுள்ளும் சிறிது கூறப்பட்டிருக்கின்றன; வேண்டுமோரின் ஆண்டுக்கண்டுகொள்க.

[தொடர்ச்சி.]

ஸ்ரீ

கடிதம்.

சென்னையிற் செழித்தோங்கும் கலாதரங்கிணி பத்திராதிபரவர்கட்கு வந்தனம்.

ஐயா,—தங்களுடைய பத்திரிகையில் கம்பர்ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டத்துச்செய்யுட்களுக்கு எழுதியுள்ள உரையை யான் பலகாலும் படித்து வருவதுண்டு. அதில் "ஆண்டையானனையகூற" "முக்காலின் முடிந்திடுவான்" என்பவை முதலிய செய்யுட்கு முதனூலையொட்டித் தாங்கள் செய்திருக்கும் பொருத்தமான வுரையைப் படித்துப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தேன். தாங்கள் கம்பராமாயணத்துக்கு அதன் முதனூலைத் தழுவிப்பொருளெழுதி வருவதாலும் காண்டந்தோறும் காப்புச்செய்யுட்களுக்கு ஸ்ரீராமன்விஷயமாகவே பொருளுரைத்து வருகிறதாய்க் கேள்விப்படுகிறபடியாலும், அடியிற் குறிக்கும் பாலகாண்டச்செய்யுட்களுக்குப் பொருத்தமாகப் பொருளெழுதி விளக்குவீர்களென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

திருவெவ்வுளூர்,
கஅஅசுஞு
டிசம்பர் மீ

இங்ஙனம்,
இயற்றமிழ்மாணுக்கன்,
ஒருகையொப்பக்காரன்.

1. உலகம்யாவையுந்தாமுளவாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலுநீக்கலுநீங்கலா
அலகிலாவிளையாட்டுடையாரவர்
தலைவரன்னவர்க்கேசரணுங்களே.

2. சிற்குணத்தர்தெரிவருநன்னிலை
எற்குணர்த்தரிதெண்ணியமூன்றனுள்
முற்குணத்தவரேமுதலோரவர்
நற்குணக்கடலாடுதனன்றரோ.

3. ஆதியந்தமரீயெனயாவையும்
ஓதினாலகில்லனவுள்ளன
வேதமென்பனமெய்ந்நெறிநன்மையன்
பாதமல்லதுபற்றிலர்பற்றிலார்.

4. பம்பிமேகம்பரந்ததுபானுவால்
நம்பன்மாதுலன்வெம்மையைநண்ணினன்
அம்பினூட்டுதுமென்றகன்குன்றின்மேல்
இம்பர்வாரியெழுந்ததுபோன்றதே.

[1. அலைகடனடுவேனோரனந்தன்மீமிசை மலையெனவிழிதுயில்வளரு மாமுகிலாய்ப் பரமபுருஷனாகிய மன்றலர்துளவினானே, கசரததுரகமாக்க டல்கொள்காவலனாகிய தசரதன் மதலையாய் இம்மாண்கதைக் கோரிறை யாய் ஸ்ரீராமனாகித் திருவவதரித்ததனானே, கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கம்பர் ஈடுமெடுப்புமில்லாத இவ்வுத்தமநாயகன் விஷயமாகச் செய்யப்புக்க இப்பெ ருங்காப்பியத்திற்கு அவரையே வாழ்த்தல்வேண்டுதலின் காண்டந்தோறும் அவர்விஷயமாகவே கடவுள்வாழ்த்துக் கூறத்துணிந்து, இம்முதற்காண்டத் தில் சுவரூபோபாய புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லுகின்றமுறையாலே மூன்று கவிகளாற் கடவுள்வாழ்த்துக்கூறத்தொடங்கி, இம்முதற்கவியால் முதற்கட வுளாய் இக்காப்பியத்தலைவராகிய ஸ்ரீராமபிரானது சுவரூபமும், அவர்க்குதாச பூதனான சேதனனாகிய தம்முடைய சுவரூபமும் சொல்லுகின்றார்.

(இதன்பொருள்) தாம் - தாமே—உலகம் யாவை உம் உள ஆக்கல் உம் - சகல புவனங்களையும் படைத்தலும்—நிலை பெறுத்தல் உம் - காத்தலும் —நீக்கல் உம் - அழித்தலும்—நீங்கல் ஆ - (ஆகிய இவை) நீங்கலாக—அலகு இலா - (இன்னும்) அளவில்லாத—விளையாட்டு உடையார் - லீலைகளையுடை யவர் (எவர்)—அவர் தலைவர் - அவரே இக்காப்பியத்தலைவர் [இம்மாண்கதைக் கோரிறை]—அன்னவர்க்கு ஏ நாங்கள் சரண் - அவர்க்கே நாங்கள் அடைக் கலம் புக்கவரானோம், (என்றவாறு).

இதில் உலகம் யாவையுந் தாமுளவாக்கலும் நிலைபெறுத்தலு நீக்கலு நீங் கலா அலகிலாவிளையாட்டுடையார் (எவர்) அவர் தலைவர் என வஸ்துநிர்த்தே சரூபமங்களமுகத்தாலே இக்காப்பியத்தலைவரது சுவரூபமும், அன்னவர்க் கேசரணாங்கள் எனத் தம்முடைய சுவரூபமுங் கூறப்பட்டமையறிக. கட வுள்வாழ்த்துக்கூறுமிடத்து "அவன்சேவடிசேர்தும்," அவன் "அடித்தாமரை சென்னிவைப்பாம்" என்பவைபோல நமஸ்காரபரியாயமாய்க்கூறாது "அன் னவர்க்கே நாங்கள்சரண்" எனக்கூறியது சரணென்னுஞ்சொல்லாற்றலால் ஸ்ரீராமபிரானே சரணாகதரக்ஷகனென்பதும், தேற்றேகாரத்தால் தாம் தேவ தாந்தரபரரன்றென்பதும், நாங்கள் என்றதனால் தாமேயன்றி "எந்தைதந்தை தந்தைதம் மூத்தப்பனேழ்படிகாறொடங்கி,வந்துவழிவழியாட்செய்கின்றோம்" என்கிறபடியே தந்தாதை மூதாதை முதலியோரும் பிரபன்னரான ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களேயென்பதும் விளங்குதற் பொருட்டென்க.

எல்லாநூற்கும் மங்கலமொழிமுதல் வகுத்துக்கூறவேண்டுதலின் இவ ரும் உலகமென்று மங்கலமொழிமுதல் வகுத்துக்கூறினார். ஈண்டு உலக மென்றது அண்டங்களையும் அவற்றிலுள்ள சராசரங்களையும் குறித்துநின்றது. உடையார் என்பதன்பின் எவர் என ஒருசொல்வருவித்து, அலகிலா விளை யாட்டுடையாரெவர் அவர்தலைவர் என்றொரு வாக்கியமும், அன்னவர்க்கே சரணாங்கள் என மற்றொரு வாக்கியமுமாகக் கொள்க. யாவையும் - முற்று ம்மை. ஆக்கல், பெறுத்தல், நீக்கல் - காலந்தோன்றாத வினைப்பெயர். ஆக என்னும் வினையெச்சவீறு தொகுத்தல்; அது உடையார் என்பதன் முதனிலை

யோடு முடியும். இலா என்னும் எதிர்மறைக்குறிப்புப் பெயரெச்சம் வினையாட்டென்னும் பெயர்கொண்டது. ஏகாரம் - ஈற்றசை.

துறை - கடவுள்வாழ்த்து. "வாழ்த்தியல்வகையே நாற்பாற்குமுரித்தே" என்றதன்கண் வகையென்றதனுற்கொண்ட அறுமுறை வாழ்த்தன்றித் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படும்படி, "யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையது" என்றதனல் முன்னிலையன்றியுங் கடவுளைவாழ்த்துதலின் இக்கவியும் மேலிரண்டுகவிகளும் கடவுள்வாழ்த்து எனப்பெயர்பெற்றன.

இனி நீங்கலா அலகிலா என்னும் இவ்விரண்டையும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, தம்மைவிட்டு நீங்காத அளவில்லாத எனப்பொருள்கூறி, மூவாமுதலாவுலகம் என்னுமிடத்து மூவா முதலா என்னும் எதிர்மறைப்பெயரெச்சங்களடுக்கி உலகமென்னும் பெயர்கொண்டதுபோல,இவை வினையாட்டென்னும் பெயர்கொண்டன வென்பாருமுளர்.

2. இதனுல் உபாயங்கூறுகின்ருர்.

இ - ள். சித் குணத்தர் - ஞானமாகிய பிரதானகுணத்தையுடையவர்கள்—தெரிவரு - அறிகின்ற—நல் நிலை - (இக்காப்பியத்தலைவரது) மெய்ந்நிலையை [யாதார்த்யஸ்வருபத்தை]—எற்கு உணர்த்த அரிது - (பேதையாகிய) எனக்கு உணர்த்த அரியது; (ஆயினும்), எண்ணிய மூன்றனுள்-(நூல்களால்) எண்ணப்பட்ட முக்குணங்களுள்ளும், முன் குணத்தவர் ஏ - சிறந்தகுணத்தையுடையவரே—முதலோர் - (இக்காப்பியத்துக்கு) பிரதான நாயகர்;—(ஆதலால்), அவர் நல் குணம் கடல் - அவரது கலியாணகுணங்களாகிய கடலிலே—ஆடுதல் - மூழ்குதலே—நன்று - (அவருடையமெய்ந்நிலையை யறிதற்கு) நல்ல உபாயமாம்; எ - று.

சத்துவம், ரஜசு, தமசு என்பன முக்குணமென்றும், அவற்றுள் சத்துவகுணம் சிறந்ததென்றும் சாஸ்திரங்கள்கூறும். இக்காப்பியத்தலைவரது நன்னிலையை ஞானிகளறிந்துளாரென்பது இதன் முதனூலாகிய ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் "அஹம் வேத்மி" என்னும் சுலோகத்திற்குப் பூர்வாசாரியர்கள் செய்தருளிய வியாக்கியானங்களால் விளங்கும்.

"கடி சொலில்லை காலத்துப் படினே" என்பதனுல் சித் என்னும் வடமொழியில் தகரம் றகரமாயிற்று. உற்பலம், தற்போதம், தற்சமம், தற்பவம், தற்புருடன் எனவழங்குதல் காண்க. அன்றியும், "அற்புதனுராயணனரிவாமன, னிற்பதுமேவியிருப்பதென்னெஞ்சம், நற்புகழ்வேதியர் நான்மறைநின்றதிர், கற்பகச்சோலைத்திருக்கடித்தானமே" என்னும் பெரியோர் செய்யுளிலும் அற்புதம், கற்பகம் எனத்தகரமும் லகரமும் றகரமாத்திரிந்து வருதல் காண்க. எற்கு—எனக்கு, அகரச்சாரியையின்றி வந்தது. நான்காவது வினைமுதற்பொருண்மையின்கண்வந்த காரகம். உணர்த்தவென்னும்செயவெனெச்சவீறு தொகுத்தல். முற்குணத்தவரே என்பதில் ஏகாரம் பிரிநிலை. அவரது கலியாணகுணங்கள் அனந்தங்களென்பது தோன்ற அவற்றைக்கடலாக உருவகப்படுத்தி, அதற்கேற்ப ஆடுதலென்ருர். ஆடுதல் - இடையருது அவரது குணனுபவம் பண்ணுதல். அரோ - ஈற்றசை.

இனி, சிற்குணத்தர் தெரிவரு என்பதற்கு ஞானமாகிய பிரதான குணத்தையுடையவரும் தெரிதலருமையாகிய எனவும் பொருள் கூறுவர். அப்பொழுது சிற்குணத்தர் என்பதினீற்றில் உயர்வுசிறப்பும்மை தொக்கதாகக் கொள்க.

3. இதனால் "பற்றிலர் பற்றிலார்" எனப் பெரியோரநுட்டான மெடுத்துக்காட்டி ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவடிகளையடைவதே தமக்கும் பிறர்க்கும் புருஷார்த்தமென்கிறார்.

இ - ள். அலகு இல்லன உள்ளன வேதம் என்பன யாவை உம்—அநந்தங்களாயும் நித்தியங்களாயும் உள்ளவேதமென்று சொல்லப்பட்டவையெல்லாவற்றையும்—ஆதி அந்தம் அரி என ஓதினர் - முதலிலுங் கடையிலும் (பிரணவத்தோடுகூடிய) ஹரியென்னும் சொல்லைச்சொல்லி அத்தியயனஞ் செய்தவராகிய— பற்று இலார் - இவ்வுலகப்பற்றில்லாத ஞானிகள்—மெய் நெறி - ஸத்யவாக்கையும் த்ருடவ்ரதத்தையுமுடைய — நன்மையன் பாதம் அல்லது - மனத்துக்கினியானுடைய [ஸ்ரீராமபிரானுடைய] திருவடிகளையல்லாமல்—பற்றிலர் - வேறொன்றையும் தமக்குப் புருஷார்த்தமாகப்பற்றினாரில்லை, எ - று.

வேதத்தை ஓதத்தொடங்கும்பொழுதும் ஓதிமுடிக்கும்பொழுதும் பிரணவத்தோடுகூடிய ஹரி யென்னும் சொல்லைச் சொல்லுதல் மரபாமென்க. வேதம் அநந்தசாகைகளாய் அளவில்லாததென்றும் நித்தியமென்றும் வேதமே சொல்லுகின்றது. ஆதியந்தமரீயென வேதம்யாவையுமோதினர் நன்மையன்பாதமல்லதுபற்றிலரெனவே, வேதப்பிரதிபாத்தியமான பரதத்துவம் ஸ்ரீராமபிரானென்பதும், அவர் திருவடிகளையடைவதே பரமபுருஷார்த்தமென்பதும் பெறப்படுமோறறிக. இராமனென்னும் பதத்தின் அவயவப்பொருளையுட்கொண்டு ஈண்டு 'நன்மையன்' என்றார்.

அலகில்லன உள்ளன என்னும் வினையாலணையும் பெயர்கள் வேதம் என்னும் பெயரையும், ஓதினர் என்னும் வினையாலணையும்பெயர் பற்றிலார் என்னும் பெயரையும் விசேடித்து நின்றன.

4. இக்கவியால் இமயமலையின்மேல் மேகம் வியாபித்தது சமுத்திரம் அதனை நீராட்டும்பொருட்டுப் பொங்கிவந்ததுபோலிருந்ததெனக் குறிக்கப்பட்டது; தன்னுடைய மாமனென்னும் பரிவுபற்றி யெனக்காரணங் கூறப்பட்டது.

இ - ள். மேகம் பம்பி பரந்தது - மேகம் எழுந்துபரவியது—நம்பல் மாதுலன் - விசுவாசபாத்திரனாகிய நமது மாமன்—பானுவால் வெம்மையை நண்ணினன் - சூரியனால் வெப்பமடைந்தான்—அம்பின் ஆட்டுதும்என்று - (அவற்கவ்வெப்பந்தணிய) நீராட்டுவோமென்று (நினைத்து)—அகன்குன்றின் மேல் - அகன்ற அம்மலையின்மேல்—இம்பர் வாரி எழுந்தது போன்றது - இப்பூமியைச்சூழ்ந்த கடலானது எழுந்ததையொத்தது, எ - று.

இம்பர் - இவ்விடம், இடைச்சொல். வாரி - சமுத்திரராஜன். போன்றதென்பது தற்குறிப்புப் பொருளில் வந்தது; அதாவது பெரும்பான்மை நிச்ச

யமும் சிறுபான்மை சந்தேகமு முள்ள எண்ணம். ஏகாரம்-ஈற்றசை. பர்வத ராஜகுமாரியாகிய கங்கை சமுத்திரராஜனுக்கு மனைவியாதலால் சமுத்திர ராஜன் பர்வதராஜனை மாமனென்றான். இதன் விவரமெல்லாம் இப்பத்திரிகையில் புராணநாமவிவரணமென்னுந் தலைப்பில் கங்கை யென்னும் பெயரிற் கூறப்படும், ஆண்டுக்கண்டுகொள்க.

இனி, நம்பன் மாதுலன் என்பதற்கு சிவனுடையமாமனென்று பொருள் கொள்ளலாமாயினும் அஃதீண்டுச் சிறக்காமையறிக.— பத்திராதிபர்.]

பழமொழிகள்.

24. அதிகாரிவீட்டுக்கோழிமுட்டை படியாள்வீட்டு அம்மியையுமுடைக்கும்.
25. அத்திப்பழத்தைப்பிட்டால் அத்தனையும்பொத்தல்.
26. அப்பனருமைமாண்டாற்றெரியும் உப்பினருமைகுறைந்தாற்றெரியும்.
27. அமரிக்கை ஆயிரம்பெறும்.
28. அரசனன்றுகொல்லும் தெய்வம்நின்றுகொல்லும்.
29. அரசனெவ்வழி அவ்வழிகுடிகளும்.
    *யதாராஜா ததாப்ரஜா꞉.
30. அரிசி ஆழாக்கானாலும் அடுப்புக்கட்டி மூன்றுவேண்டும்.
31. அரிசியுண்டானால் வரிசையுண்டாம்.
32. அரைக்காசுக்குப்போனமானம் ஆயிரங்கொடுத்தாலும் வாராது.
33. அரைச்சொற்கொண்டம்பலமேறலாகாது.
    அரைவித்தைகொண்டம்பலமேறலாகாது.
    *அர்த்தவித்பத்தி அநர்த்தஹேது [அர்த்தம்=அரை, பாதி.]
34. அவசரக்காரனுக்கு புத்திமட்டு.
    ஆதுரக்காரனுக்கு புத்திமட்டு.
35. அவப்பொழுதிலும் தவப்பொழுது.
36. அவிசாரிக்காணையில்லை திருடனுக்கு தெய்வமில்லை.
37. அழுக்கிட்டால் ஆபத்துக்குதவும்.
38. அழுகிறவீட்டிலிருந்தாலும் ஒழு(கு)கிறவீட்டிலிருக்கலாகாது.
39. அழுதபிள்ளை பால்குடிக்கும்.
    வாயிருந்தால் பிள்ளைபிழைக்கும்.
40. அளவுக்குமிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சாம்.
41. அறப்பேசி உறவாடவேண்டும்.
42. அறுக்கமாட்டாதவனரையில் ஐம்பத்தெட்டரிவாள்.
43. அறையிலாடியன்றோ அம்பலத்திலாடவேண்டும்.
44. அன்னமொடுங்கினால் ஐந்துமொடுங்கும்.
45. அன்றெழுதினவன் அழித்தெழுதுவானா?